یادداشت

بازیابی فرصت استراتژیک در تجارت نفت در پرتو تحولات اخیر بین‌المللی

علیرضا اسدی

تحولات پرشتاب در محیط بین‌المللی انرژی، ضرورت بازاندیشی در جایگاه ایران در تجارت نفت را دوچندان کرده است. واقعیت این است که دوره دولت چهاردهم هم‌زمان با مرحله‌ای حساس آغاز شد؛ مرحله‌ای که در آن، تلاطم‌های ژئوپلیتیک و تغییر الگوهای عرضه و تقاضا، هم تهدیدها و هم فرصت‌های جدیدی پیش‌روی کشور قرار داده است. تجربه چند سال اخیر نشان داد که ظرفیت ایران برای بازگشت به بازار انرژی جهانی، هرچند با دشواری، اما قابل اتکاست. از این منظر، بحث «بازیابی فرصت استراتژیک» صرفا یک شعار نیست، بلکه ضرورتی است که بدون آن نمی‌توان از چالش‌های جاری عبور و موقعیت آینده را تثبیت کرد.

ضرورت اقدامات کوتاه‌مدت

در کوتاه‌مدت، مهم‌ترین اولویت برای وزارت نفت، حفظ جریان صادرات و مدیریت آثار مستقیم محدودیت‌های بین‌المللی است. بازارهای آسیایی به‌ویژه چین همچنان اصلی‌ترین مقصد نفت ایران محسوب می‌شوند و حفاظت از این کانال صادراتی، اهمیت بنیادین دارد. تجربه نشان داده است که با استفاده از روش‌های انعطاف‌پذیر فروش و به‌کارگیری مسیرهای جایگزین، می‌توان بخش درخورتوجهی از صادرات را پایدار نگه داشت. از سوی دیگر، فعال‌سازی مجدد سازوکارهای منطقه‌ای ازجمله سوآپ انرژی، ابزاری کارآمد برای تقویت ظرفیت صادراتی است. ایران در گذشته توانسته بود از این طریق نه‌تنها درآمد پایدار کسب کند، بلکه موقعیت ژئوپلیتیک خود را نیز به‌عنوان مسیر امن انتقال انرژی تثبیت کند. اکنون احیای این ابزار با هزینه کم، فرصتی است که باید با جدیت دنبال شود. هم‌زمان ایجاد سازوکارهای مالی جایگزین یک ضرورت اجتناب‌ناپذیر است. استفاده از ارزهای ملی، تهاتر کالا و توسعه شبکه‌های بانکی منطقه‌ای، می‌تواند امکان تداوم مبادلات نفتی را فراهم کند و مانع از توقف جریان درآمدی کشور شود.

راهبردهای بلندمدت

گذار به انرژی پاک ایجاب می‌کند که ایران از وابستگی ساختاری به خام‌فروشی فاصله بگیرد. تکیه صرف بر صادرات نفت خام، آسیب‌پذیری کشور را در برابر تحولات سیاسی و اقتصادی افزایش می‌دهد، بنابراین توسعه صادرات فراورده‌های نفتی و پتروشیمی باید در اولویت قرار گیرد. ظرفیت‌های ایجادشده در حوزه پالایشی و پتروشیمیایی نشان می‌دهد که ایران توان تبدیل مازاد تولید به صادرات پایدار را دارد و می‌تواند سهم بیشتری در بازارهای فراورده‌ها به دست آورد.

افزون بر این، حرکت تدریجی به سمت کربن‌زدایی از صنعت نفت، تولید هیدروژن آبی و انرژی‌های کم‌کربن باید به‌عنوان بخشی مکمل از راهبرد ملی انرژی مدنظر قرار گیرد. سرمایه‌گذاری در پروژه‌های مرتبط با گاز طبیعی -به‌عنوان سوخت گذار- و همچنین مشارکت در طرح‌های منطقه‌ای انرژی‌های کم‌کربن، می‌تواند هم درآمدزایی جدیدی برای کشور ایجاد کند و هم تصویر ایران را در معادلات انرژی جهانی ارتقا بخشد. همچنین بهره‌برداری از موقعیت ژئوپلیتیک کشور برای تبدیل ایران به پل انتقال انرژی منطقه‌ای، ضرورتی راهبردی است. پروژه‌هایی مانند خط لوله گوره-جاسک که امکان صادرات خارج از تنگه هرمز را فراهم می‌کند، نمونه‌ای روشن از چنین ابتکاراتی است. در کنار آن، توسعه خطوط لوله گاز و اتصال به شبکه‌های منطقه‌ای، جایگاه ایران را به‌عنوان هاب انرژی در غرب آسیا تحکیم خواهد کرد. بعد دیگر راهبرد بلندمدت، تعمیق همکاری‌های انرژی با قدرت‌های آسیایی است. در دهه‌های آینده، بخش عمده رشد تقاضای انرژی در آسیا متمرکز خواهد بود و کشورهایی مانند چین، هند و روسیه آماده انعقاد قراردادهای بلندمدت و سرمایه‌گذاری مشترک هستند. مشارکت فعال ایران در ابتکارات چندجانبه نظیر سازمان همکاری شانگهای و بریکس نیز می‌تواند زمینه جذب سرمایه و فناوری و تقویت جایگاه بین‌المللی کشور را فراهم کند.

جمع‌بندی و توصیه‌ها

«بازیابی فرصت استراتژیک در تجارت نفت» مستلزم رویکردی دوسطحی است. در سطح نخست و کوتاه‌مدت، باید بر تداوم صادرات موجود، احیای ظرفیت‌های سوآپ و ایجاد زمینه‌های مالی جایگزین تمرکز کرد. در سطح دوم و بلندمدت، کاهش وابستگی به نفت خام، توسعه فراورده‌ها، بهره‌برداری از موقعیت ژئوپلیتیک کشور برای تبدیل ایران به هاب انرژی منطقه، و آغاز گذار تدریجی به سمت انرژی‌های کم‌کربن، اهمیت تعیین‌کننده دارد. چنین رویکردی می‌تواند تضمین کند که ایران، نه‌تنها در برابر فشارهای جاری تاب‌آور باقی بماند، بلکه در افق بلندمدت، جایگاه خود را به‌عنوان یک بازیگر راهبردی و پایدار در بازار جهانی انرژی بازتعریف و تثبیت کند.

خبر

ایران در آستانه پاییز خشک؛ تداوم بحران آب

با گذر از یکی از خشک‌ترین سال‌های نیم‌قرن اخیر، وضعیت منابع آبی کشور در شرایط بحرانی قرار گرفته است و پیش‌بینی‌ها از تداوم خشک‌سالی تا پایان پاییز حکایت دارد. به گزارش ایسنا، با وجود امید به بارش‌های پاییزه، نشانه‌ها حاکی از آن است که کشور هنوز درگیر یکی از خشک‌ترین دوره‌های ۵۰ سال اخیر است. کاهش قابل‌توجه بارش‌ها و افت محسوس ذخایر سدها، وضعیت منابع آبی را در شرایطی قرار داده که کارشناسان از «تداوم بحران» سخن می‌گویند و بر ضرورت تغییر الگوی مصرف در همه بخش‌ها تاکید دارند. بر اساس داده‌های مؤسسه تحقیقات آب، سال آبی گذشته سخت‌ترین دوره ۵۰ سال اخیر بوده و بسیاری از استان‌ها از جمله یزد، کمترین بارش خود در بیش از شش دهه گذشته را تجربه کرده‌اند. این وضعیت سبب کاهش چشمگیر ذخیره سدها و افت منابع زیرزمینی شده و آثار آن در کشاورزی، تولید برق آبی و زندگی شهری قابل مشاهده است. به گفته کارشناسان، خشک‌سالی پدیده‌ای تدریجی است که انحراف بارش از میانگین بلندمدت نخستین نشانه آن محسوب می‌شود. استمرار این وضعیت می‌تواند چالش‌های اقتصادی و اجتماعی ایجاد کند و حتی ابعاد سیاسی به خود بگیرد.

گزارش میدانی «شرق» از قطب تولید گاز ایران که گرفتار چند دهه سیاست‌گذاری نادرست شده است

رنج‌نامه گاز

عکس: صدا سیما

مریم شکرانی: به هرجا چشم می‌اندازی، بیابان است. گه‌گدار لکه کوچکی از آبادی‌های فقیر رخ‌نمایی می‌کند و به‌سرعت محو می‌شود. از دوردست مشعل‌های بزرگ و همیشه روشن بر سینه ستبر کوه به چشم می‌آید؛ مشعل‌هایی که گاز فلر می‌سوزانند و نفس را تنگ می‌کنند؛ شعله‌هایی که بال عقاب‌های بلندپرواز را می‌سوزاند و جان هر جانور و گیاهی را می‌گیرد.

از دیلم و گناوه تا جم و کنگان و عسلویه آسمان همین رنگ است. در شهر محقر عسلویه چند بازار کوچک تمام تفریح مردم است؛ قدم‌زدن میان مغازه‌های موبایل‌فروشی، استوک‌فروشی‌ها و سوپرمارکت‌هایی که قهوه عربی و چای کرک می‌فروشند و دیگر هیچ! مردم عسلویه می‌گویند که هر محله هر ماه یک هفته آب ندارد؛ مردم مرفه‌تر تانکر ذخیره آب دارند و فقیرترها از تانکرهای سیار، آب مورد نیاز خود را می‌خرند. آنها توضیح می‌دهند که عسلویه یک فصل بیشتر ندارد! تابستان داغ در بیابانی سوزان آن‌هم بدون هیچ امکانات و تفریحی آن‌قدر کسل‌کننده است که حتی کارگران نفت و گاز غیربومی حاضر نمی‌شوند خانواده‌های خود را در آنجا ساکن کنند. اما روی دیگر این بیابان داغ و سوزان، گنج گاز است. اینجا دومین میدان گازی بزرگ جهان خفته است؛ میدانی مشترک با آن سوی آب‌های خلیج فارس یعنی قطر. مساحت قطر کمتر از نصف استان بوشهر ایران است اما روی زندگی در آن سوی میدان پارس جنوبی کجا و در این سوی میدان کجا؟ حالا بزرگ‌ترین میدان خشکی گاز ایران جایی نزدیک عسلویه کشف شده است؛ جاده‌ای باریک در دل دارالمیزان، جایی که زاگرس به آخر می‌رسد؛ میدان پازن. با این حال بومی‌های منطقه دو کلمه می‌پرسند: «چه فایده؟». مردم می‌گویند که بومی‌های ثروتمند به قطر و عمان مهاجرت کرده‌اند و فقیرترها مانده‌اند. کارگران و مهندسان نفت و گاز هم دل خوشی ندارند؛ آنها می‌گویند که کار سخت و طولانی دارند و دستمزد کم. ماه‌ها از خانه و خانواده دور می‌مانند و خیلی‌ها دوام نمی‌آورند و استعفا می‌دهند و به خانه و کاشانه برمی‌گردند. از آن سو ایران با تولید ۲۵۶.۷ میلیارد مترمکعب گاز در سال، سومین تولیدکننده بزرگ گاز جهان است اما اداره غیراقتصادی صنعت گاز سبب شده است که ماحصل چیزی جز فقر نباشد. حالا صنعت گاز ایران وارث چند سیاست‌گذاری نادرست است که از سوی نهادهای مختلف و نه صرفا وزارت نفت در سالیان گذشته به این صنعت تحمیل شده است.

اشتباهات فاحش گازی

آمریکا با تولید ۹۵۰ میلیارد مترمکعب گاز و اختصاص سهم ۲۳.۳ درصدی از کل تولید جهانی بزرگ‌ترین تولیدکننده گاز طبیعی در جهان است و روسیه با تولید ۷۰۳ میلیارد مترمکعب و سهم ۱۷.۵ درصدی از تولید گاز جهان در رتبه دوم و ایران با تولید ۲۵۶.۷ میلیارد مترمکعب که معادل ۶.۴ درصد کل تولید گاز طبیعی جهان، به‌عنوان سومین تولیدکننده بزرگ گاز جهان معرفی می‌شود. همچنین چین با تولید ۲۱۰ میلیارد مترمکعب و سهم ۵.۴ درصدی از کل تولید جهانی چهارمین تولیدکننده بزرگ گاز جهان است.

از سوی دیگر ایران با مصرف سالانه ۲۴۲ میلیارد مترمکعب گاز، چهارمین مصرف‌کننده بزرگ گاز طبیعی در جهان نیز به شمار می‌رود؛ اما مصرف این حجم درخورتوجه گاز در ایران به ارزش افزوده اقتصادی تبدیل نمی‌شود و سیاست‌گذاری نادرست در سال‌های گذشته سبب شده است که بخش درخورتوجهی از گاز تولیدی در بخش خانگی سوزانده شده و از بین می‌رود.

بنا بر اعلام شرکت ملی گاز ایران، مصرف گاز خانگی در روزهای گرم سال حدود ۲۵۰ میلیون مترمکعب و در روزهای سرد سال بالغ بر ۵۵۰ تا ۶۰۰ میلیون مترمکعب است.

این در حالی است که میانگین تولید روزانه گاز در ایران بین ۷۰۰ تا ۸۰۰ میلیون مترمکعب است. با این حساب باید گفت که در روزهای گرم سال بیش از یک‌سوم تولید گاز در بخش خانگی مصرف می‌شود و در روزهای سرد سال حدود ۷۰ درصد تولید گاز به بخش خانگی اختصاص پیدا می‌کند. این در حالی است که کارشناسان اعتقاد دارند گازکشی خانه‌ها در ایران اشتباه بوده است و دولت به جای هدردادن این سرمایه عظیم، می‌توانست نیازهای گرمایشی بخش خانگی را با برق تأمین کند.

حسین میرافضلی، کارشناس انرژی، پیش‌ازاین به «شرق» گفته بود که ایران طولانی‌ترین خطوط لوله‌کشی گاز به منازل را در جهان دارد و در کل سیاره زمین حدود ۱.۵ میلیون کیلومتر خط لوله گاز (جدای از خطوط بین‌المللی) وجود دارد که بخش درخورتوجهی از آنها برای صنایع و نیروگاه‌هاست، اما در ایران به‌تنهایی ۴۳۰ هزار کیلومتر خط لوله گاز نصب شده و گاز را به منازل شهر و روستاهای دور و نزدیک برده است.

او تأکید می‌کند که درحال‌حاضر حدود ۹۵ درصد خانه‌های ایران به شبکه گاز سراسری وصل است. این در حالی است که نیاز خانگی به گاز تنها برای وسایل گرمایشی است که دولت‌های پس از انقلاب می‌توانستند به جای هزینه هنگفت برای گازکشی منازل، نیاز گرمایشی منازل را با برق تأمین کنند. به گفته این کارشناس ایجاد این حجم خط لوله انتقال گاز چیزی نزدیک به ۲۰ تا ۳۰ میلیارد دلار هزینه داشته که رقم بسیار گزافی است. آمارهای بین‌المللی هم بر این نکته تأکید دارد که همچنان ایران بزرگ‌ترین طرح‌های ساخت خط لوله گاز را در دست اجرا دارد.

فقر سرمایه

گذشته از این، تحریم‌های بین‌المللی، اقتصاد دولتی انرژی، بهره‌وری پایین و هدررفت بالای انرژی و قیمت‌گذاری دستوری در ایران سبب شده است که سرمایه‌گذاری در صنعت نفت و گاز ایران صرفه اقتصادی نداشته باشد. وزارت نفت برآورد کرده است که صنعت نفت و گاز ایران چیزی حدود ۲۴۰ میلیارد دلار کسری سرمایه دارد تا میزان تولید فعلی را حفظ کند. این در حالی است که افزایش سالانه تقاضا و عقب‌ماندگی تولید از تقاضا سبب شده است که سال به سال شکاف بین تولید و مصرف بیشتر و بیشتر شود و قطع گسترده گاز صنایع و کارخانه‌های تولیدی رخ دهد و از این ناحیه خسارات درخورتوجهی به بخش‌های تولیدی کشور وارد شود.

درحال‌حاضر میزان کسری گاز کشور به حدود ۳۰۰ میلیون مترمکعب می‌رسد و درواقع تولید کشور قادر نیست به یک‌سوم نیاز گاز پاسخ دهد.

ایران ۲۸ میدان نفت و گاز مشترک با کشورهای همسایه دارد که تقریبا در همه آنها از بقیه همسایه‌ها عقب مانده است. مهم‌ترین مشکل کشورمان در عقب‌ماندگی برداشت نفت و گاز از میادین مشترک، سرمایه‌گذاری و نبود تکنولوژی مدرن است. مهم‌ترین میادین مشترک ایران با عراق، قطر و عربستان است؛ کشورهایی که با کمک شرکت‌های بین‌المللی، به‌ویژه غربی، تولید نفت و گاز خود را به‌شدت بالا برده‌اند و کماکان بر رشد استخراج از این میادین تلاش می‌کنند. در نقطه مقابل، وزارت نفت در غیاب سرمایه‌های خارجی و ناتوانی بخش خصوصی، متکی به سهم ۱۴.۵ درصدی از درآمدهای نفتی برای سرمایه‌گذاری در حوزه انرژی‌های فسیلی است؛ به طوری که براساس آمارهای مرکز پژوهش‌های مجلس، سرمایه‌گذاری سالانه در کل میادین نفت و گاز کشور از حدود ۱۸ میلیارددلار در دهه ۱۳۸۰ به حدود هفت میلیارد دلار در نیمه ابتدایی دهه گذشته رسیده و از سال ۱۳۹۸ این رقم به سه میلیارددلار سقوط کرده است.

این در حالی است که قطر استخراج گاز از میدان مشترک پارس جنوبی را ۱۰ سال زودتر از ایران آغاز کرده و دو برابر گاز بیشتری تولید کرده است. درحالی‌که بخش ایرانی میدان گازی پارس جنوبی در سال گذشته وارد نیمه دوم عمر خود شده و هر سال ۱۰ میلیارد مترمکعب، از تولید بخش ایرانی آن کاسته می‌شود. قطر در دو سال گذشته قراردادهایی به ارزش ۲۹ میلیارد دلار با شرکت‌های بین‌المللی برای افزایش تولید به میزان ۴۰ درصد تا سال ۲۰۲۷ و ۶۰ درصد تا سال ۲۰۳۰ امضا کرده است. درحال‌حاضر، هر دو کشور ایران و قطر سالانه به صورت مساوی، حدود ۱۸۰ میلیارد مترمکعب از پارس جنوبی تولید می‌کنند. ایران برای حفظ تولید از این میدان عظیم گازی نیاز به نصب سکوهای ۲۰ هزارتنی (۱۵ برابر سکوهای فعلی) و کمپرسورهای عظیم دارد؛ فناوری‌ای که فقط در انحصار شرکت‌های غربی است. قطر همچنین روزانه ۴۵۰ هزار بشکه نفت خام از لایه نفتی میدان گازی پارس جنوبی استخراج می‌کند که ۱۳ برابر بیشتر از تولید ایران از همان لایه است.

ریخت‌وپاش گاز

از سوی دیگر و در شرایطی که تولید گاز در ایران با چالش جدی و عمیق سرمایه‌گذاری و تحریم فناوری مواجه است، بهره‌وری در مصرف گاز در ایران به‌شدت پایین است.

براساس گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس ۴۶ درصد از کل هدررفت انرژی در ایران به برق اختصاص دارد و ۲۰ درصد از هدررفت انرژی دیگر مربوط به نفت است و گاز ۳۴ درصد از کل هدررفت انرژی در ایران را به خود اختصاص داده است. همین گزارش تاکید می‌کند میزان کل تولید گازهای همراه کشور طبق ترازنامه‌های هیدروکربوری مقداری کمتر از صد میلیون مترمکعب در روز بوده است که به طور میانگین حدود نیمی از این گازها سوزانده شده‌اند. به عبارت دیگر روزانه حدود ۵۰ میلیون مترمکعب گاز در ایران فلر می‌شود که برابر است با ظرفیت حدود دو فاز پارس جنوبی.

از این گذشته بخش درخورتوجهی از گاز تولیدی کشور در بخش مصرف هدر می‌رود. بنا به گفته آرش نجفی، رئیس کمیسیون انرژی اتاق ایران، به «شرق» مصرف گاز بخاری مستعمل در کشور تا ۳۰۰ میلیون مترمکعب هم می‌رسد. این در حالی است که اگر ما همین بخاری‌ها را با گرید A تعویض کنیم، میزان هدردهی گاز بسیار پایین می‌آید؛ چراکه راندمان بخاری‌های گرید A بیش از ۸۸ درصد است. حال اگر همین فرایند را با مکانیسم مدیریت هوشمند انرژی ترکیب کنیم، میزان صرفه‌جویی انرژی تا ۹۵ درصد می‌رسد. درواقع تعویض بخاری‌های مستعمل می‌تواند تقریبا همه کسری حال حاضر گاز کشور را رفع و رجوع کند. اما حالا محی‌الدین جعفری، مدیر اکتشاف شرکت ملی نفت ایران، از کشف بزرگ‌ترین میدان گازی در خشکی ایران خبر می‌دهد و به «شرق» می‌گوید که در مجموع ۱۰ تریلیون فوت‌مکعب (TCF) گاز به منابع کشور افزوده شده است و در ۴۰ ماه آینده به بهره‌برداری می‌رسد. به گفته این مقام مسئول با افزایش تولید گاز از این میدان می‌توان بخش درخورتوجهی از کسری گاز را برطرف کرد اما پرسشی که در اینجا مطرح می‌شود، این است که با این شیوه اداره منابع گاز چه دستاوردی عاید کشور می‌شود؟

براساس آمارهای مرکز پژوهش‌های مجلس، سرمایه‌گذاری سالانه در کل میادین نفت و گاز کشور از حدود ۱۸ میلیارددلار در دهه ۱۳۸۰ به حدود هفت میلیارد دلار در نیمه ابتدایی دهه گذشته رسیده و از سال ۱۳۹۸ این رقم به سه میلیارددلار سقوط کرده است

خبر

هشدار درباره مازاد عرضه نفت

آژانس بین‌المللی انرژی هشدار داد بازار جهانی نفت در سال ۲۰۲۶ با مازاد عرضه بی‌سابقه‌ای روبه‌رو خواهد شد. به گزارش مهر به نقل از رویترز، آژانس بین‌المللی انرژی پیش‌بینی کرد که بازار جهانی نفت در سال ۲۰۲۶ با مازاد عرضه بزرگی روبه‌رو خواهد شد؛ وضعی که می‌تواند قیمت‌ها را زیر فشار قرار دهد و توازن عرضه و تقاضا را به هم بزند. آژانس بین‌المللی انرژی روز سه‌شنبه (۲۲ مهر) اعلام کرد که مازاد عرضه ممکن است تا سقف چهار میلیون بشکه در روز برسد؛ رقمی که معادل حدود چهار درصد از تقاضای جهانی است و بسیار بیشتر از برآوردهای دیگر تحلیلگران به شمار می‌آید. این رقم در مقایسه با پیش‌بینی ماه گذشته این نهاد که حدود سه‌میلیون‌و ۳۰۰ هزار بشکه در روز بود، افزایش یافته است. این اتفاق در حالی ادامه دارد که تقاضا همچنان ضعیف باقی مانده است. اوپک‌پلاس پس از تصمیم هشت عضو اوپک‌پلاس برای لغو سریع‌تر برخی کاهش‌های عرضه، نفت خام بیشتری به بازار اضافه می‌کند. این عرضه اضافه، به نگرانی‌ها درباره مازاد عرضه دامن زده و در سال جاری میلادی بر قیمت‌ها فشار وارد کرده است. براساس گزارش ماهانه آژانس بین‌المللی انرژی، عرضه جهانی نفت در سال جاری میلادی سه میلیون بشکه در روز افزایش خواهد یافت؛ رقمی که در مقایسه با برآورد پیشین این نهاد (دومیلیون‌و ۷۰۰ هزار بشکه در روز) بیشتر است، همچنین انتظار می‌رود در سال آینده، عرضه جهانی دومیلیون‌و ۴۰۰ هزار بشکه در روز دیگر افزایش یابد. در مقابل آژانس بین‌المللی انرژی برآورد خود از رشد تقاضای جهانی نفت در سال جاری میلادی را به ۷۱۰ هزار بشکه در روز کاهش داده است که در مقایسه با برآورد پیشین روزانه ۳۰ هزار بشکه کاهش نشان می‌دهد. این نهاد اعلام کرد که مصرف نفت در ادامه سال‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶ همچنان پایین خواهد ماند و در هر دو سال روزانه حدود ۷۰۰ هزار بشکه افزایش خواهد یافت. آژانس بین‌المللی انرژی در گزارش خود آورده که این رشد بسیار پایین‌تر از روند تاریخی است، زیرا مسائل مربوط به تغییرات اقلیمی و برقی‌شدن حمل‌ونقل سبب کاهش شدید مصرف نفت می‌شود.

آژانس بین‌المللی انرژی همچنین اعلام کرد که عرضه جهانی نفت در ماه سپتامبر در مقایسه با مدت مشابه سال گذشته میلادی پنج‌میلیون‌و ۶۰۰ هزار بشکه در روز افزایش یافته است که از این مقدار، اوپک‌پلاس سه‌میلیون‌و صد هزار بشکه را به خود اختصاص داده است. در نشانه‌ای دیگر از عرضه اضافه، این نهاد گزارش داد که حجم عرضه دریایی نفت در ماه سپتامبر ۱۰۲ میلیون بشکه افزایش یافته است که بزرگ‌ترین رشد از زمان بحران شیوع ویروس کرونا را نشان می‌دهد و بخشی از آن به افزایش تولید خاورمیانه مربوط می‌شود. آژانس اعلام کرد که افزون بر اوپک‌پلاس، رشد عرضه در سال آینده از سوی تولیدکنندگان خارج از این ائتلاف مانند آمریکا، کانادا، برزیل و گویان نیز ادامه خواهد داشت. نظرسنجی رویترز از تحلیلگران در ماه سپتامبر نشان داد بازار ممکن است در سال ۲۰۲۶ با مازاد عرضه حدود یک‌میلیون‌و ۶۰۰ هزار بشکه در روز روبه‌رو شود.

شرکت ملی نفت ایران
شرکت نفت و گاز پارس

آگهی فراخوان استعلام ارزیابی کیفی مشاوران (RFQ)
شماره فراخوان در سامانه ستاد ۲۰۰۴۰۰۱۰۳۴۰۰۰۱۰۷

شناسه آگهی ۲۰۲۳۱۱۶
نوبت دوم

خرید خدمات مشاوره با موضوع "انجام مطالعات مهندسی، خدمات جنبی، طراحی و تهیه اسناد مناقصه پروژه انتقال شرکت نفت و گاز پارس از سایت یک به پرک / شیرینو"

به شماره: ۳۵-۱۴۰۳-۱۳۲۱

شرکت نفت و گاز پارس (کارفرما) به نشانی "تهران - خیابان فاطمی - خیابان پروین اعتصامی - پلاک ۱" در نظر دارد جهت انجام خدمات مشاوره با موضوع "انجام مطالعات مهندسی، خدمات جنبی، طراحی و تهیه اسناد مناقصه پروژه انتقال شرکت نفت و گاز پارس از سایت یک به پرک / شیرینو" به روش انتخاب بر اساس کیفیت و قیمت (QCBS) مطابق آیین‌نامه خرید خدمات مشاوره و از بین مشاوران دارای گواهینامه معتبر صلاحیت خدمات مشاوره پایه یک (۱) در تخصص‌های ۱- شهرسازی و ۲- ساختمان‌های مسکونی، تجاری، اداری، صنعتی و نظامی/ ساختمان از زیرمجموعه گروه معماری و شهرسازی سازمان برنامه و بودجه، نسبت به ارزیابی کیفی (PQ) اقدام نماید.

از کلیه شرکت‌های واجد شرایط دعوت می‌گردد حداکثر ظرف مدت ۳ روز کاری پس از انتشار آگهی نوبت دوم در روزنامه، جهت دریافت اسناد استعلام ارزیابی کیفی (RFQ) به نشانی اینترنتی setadiran.ir "سامانه تدارکات الکترونیکی دولت" مراجعه نمایند.

- پس از انجام فرآیند ارزیابی کیفی، اسناد درخواست پیشنهاد (RFP) میان متقاضیان واجد شرایط توزیع خواهد شد. بدیهی است ارائه مدارک، هیچ‌گونه حقی را جهت متقاضیان برای شرکت در فرآیند خرید خدمات مشاوره ایجاد نخواهد کرد.
- مهلت تکمیل اسناد استعلام ارزیابی کیفی و تحویل آن از آخرین روز توزیع استعلام، ۷ روز کاری می‌باشد. محل تحویل و بارگذاری اسناد نیز در سامانه ستاد خواهد بود.

در صورت نیاز به اطلاعات بیشتر، متقاضیان می‌توانند با شماره تلفن‌های ۵ و ۸۳۷۶۲۶۰۴-۰۲۱ تماس حاصل نمایند.
در ضمن، شماره تماس سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) ۱۴۵۶-۰۲۱ می‌باشد.

شرکت نفت و گاز پارس
روابط عمومی